

LBRIS

We know
books

VIRGIL DIACONU

Sufletul peregrin

Editura **CONTRAST**
București, 2021

CUPRINS

Sufletul pelerin / 5
Ceasornicul / 6
<i>Laudatio Domini</i> / 8
Cetatea Ciulin / 10
Portret cu cireșul în brațe / 12
De sub pulberea veacului / 14
Umbrele acestui secol / 16
Mutația / 17
Tatăl meu / 18
Primăvara / 20
Prietenii mei / 22
Între două biserici / 27
Vocile / 30
O risipire sunt! / 31
Cum vine moartea? / 32
Omul cu înger / 35
Drum / 36
Quintă royală / 37
Semne / 38
Insula / 39
Copilăria, neînvinga copilărie / 40
Dimineața / 41
Acasă / 42
Vizita / 43
Ceasul din turn / 44
Seminție / 45
Eșuat pe acest țărâm / 46
Îndepărtare / 47
Sufletul / 48
Pădurea / 49
Nisipul / 50
Clipa mirifică / 52
Poetul / 57
Muntele / 58
Timpul / 59
Unde ești, Doamne? / 60
Numirea / 61

Bâlciiul de turtă dulce / 62
 Perspectivă / 63
 Daimon / 64
 Opium / 65
 Pasărea neagră / 66
 Insulă / 67
 Apariții / 68
 Ziua neagră / 70
 Profeția / 71
 Hârcile / 72
 Cu prietenii mei / 73
 Cel răstignit / 74
 Cel cutezător / 75
 Singur sub aripi / 76
 Castelul / 77
 Învingător / 78
 Casă / 79
 Eu sunt poetul / 80
 Învingătorul / 81
 Sihăstrie / 82
 Copilăria / 83
 Lupta (I) / 84
 De-a hoarda prin lume / 85
 Întâlnirea / 86
 Cineva îmi calcă pe urme / 87
 Doamne, mă voi face cenușă... / 88
 Icar / 89
 Aniversare / 90
 Noroc cu Domnul / 91
 Regele morilor / 92
 Urâtul / 93
 Securile orei / 94
 Din pulberi, strig către Tine! / 95
 Creație / 96
 Cineva pândește din umbră / 97
 Daimonion / 98
 Plecare / 99
 Himere / 100
 Prunc / 101
 Cel plecat / 102

Întrupare / 103
 Orizont / 104
 Cioburi / 105
 În umbră / 106
 Vagabond / 107
 Gloria / 108
 Teamă / 109
 Cartea / 110
 Pergamente / 111
 Zar / 112
 Îngerul / 113
 Cum vine moartea? (II) / 114
 Lupta (II) / 116
 Biserica / 118

Piatra filozofală

Destin norocos / 121
 Piatra filozofală / 122
 Învingător / 123
 Androgin / 124
 Nebunul / 125
 Cineva / 126
 Rochia colorată / 127
 Din singurătatea mea / 128
 Păsărească / 129
 Înstrăinare / 130

Schimnic

Cel așteptat (I) / 131
 Avutul / 132
 Cutezanță / 133
 Plecare / 134
 Rugăciune / 135
 Așteptare / 136
 Cronicar / 137
 Semne / 138
 Răsplată / 139
 În lumină / 140

Prieten apus

- Călătorie / 141
Cel așteptat (II) / 142
Stepa tăcerii / 143
Închipuirea / 144
Aș fi vrut să îți spun... / 145
Oștirea de ierburi / 146
Destin / 147
Mărturie / 148
Fluture / 149
Epitaf / 150

Copilul pădurii

- Rătăcirii / 151
Familia / 152
Cărări / 153
Noaptea / 154
Prin cer / 155
Singur / 156
Înaintea mea / 157
Familia (Variantă) / 158

Calea parabolei

- Fericirile, nefericirile... / 159
Drumul / 160

TRATAT DE POEZIE sau

- Îndreptări pentru poetul tânăr / 161**
Portret literar / 175
Literary Portrait / 177
Referințe critice / 179

Corector: Lucian Pârvulescu

Coperta: Virgil Diaconu

Desen copertă: Florian Doru Crihană

Tehnoredactare copertă: Dan Niculescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DIACONU, VIRGIL

Sufletul peregrin / Virgil Diaconu. - București : Contrast, 2021

ISBN 978-973-1782-32-4

821.135.1

Sufletul peregrin

Nu am fost și probabil că nu voi fi
niciodată un om obișnuit.
Deosebirea dintre mine și voi
este aceea că eu trăiesc din lucruri bizare –
floarea de cireș face pentru mine
tot atât cât un vers de Eminescu,
păsările cerului cu care mă întâlnesc uneori
prețuiesc cât mângâierile mamei.
Cât despre vrăbiile care îmi cântă la fereastră,
ele fac tot atât cât Boleroul lui Ravel.
Și eu mă rog Domnului să nu aleg niciodată
între muzica stelelor și muzica certărețelor vrăbii.

Alteori, eu sunt chiar floarea de cireș
care se răsfață în lumină pe ramuri,
păsările cerului sunt chiar gândurile mele
care aleargă hai-hui printre nori și nu se opresc niciodată.
Vezi, vrăbiile din capul copacului sunt chiar versurile mele,
care ciripesc toată ziua în urechile surde ale mulțimii;
mulțime care firește că nu le dă nicio atenție.

În rest, suntem la fel, am spus,
numai că uneori cartea care este scrisă pe pieptul meu
începe să vorbească singură, ca acum...
Da, eu niciodată nu am putut să îmi înving Îngerul,
și l-am lăsat să mi-o ia întotdeauna înainte...
El va merge întotdeauna înaintea mea,
iar eu pesemne că nu îl voi ajunge niciodată din urmă...

Martie 2018

Totul începe înspre seară,
când ceasul din turn își începe rondul de noapte.
Când ceasul din turn își face rondul de noapte cu soldații lui
prin camera mea, printre cărțile rămase deschise.
Totul începe înspre seară, când scăpați din cazarma de fier
soldații ceasului încep să bată în scuturi și să alunge
cu bătăile lor toate vrăbiile care s-au cuibărit în mine.
Totul începe înspre seară, când scăpați din cazarma de fier
soldații ceasului pornesc să cucerească orașul.
Când merg pe străzi, deodată mă trezesc înconjurat de soldați,
de acești războinici care cred că totul li se cuvine.
De acești războinici care își ascut săbiile de privirile mele.

Ceasul din turn strigă la mine cât e noaptea de lungă. Auzi?
Strigătele războinice ale ceasului! El mă urmărește pas cu pas,
deși în afara legăturilor mele secrete cu vrăbiile eu nu știu
să-i fi greșit cu ceva. Încerc să nu-i dau atenție și să-mi văd
mai departe de călătoriile mele printre vrăbii și șobolani,
printre șoptele de dragoste ale sulfinei și gândurile mele
războinice. Încerc să-mi văd mai departe de călătoriile mele
printre cărți. Să-mi văd mai departe de călătoriile mele,
dacă Maica Domnului tot m-a aruncat din brațele Sale în lume.

Totul începe înspre seară,
când ceasul din turn își face rondul de noapte cu soldații lui
prin camera mea, prin sufletul uitat deschis.
Când ceasul din turn își face rondul de noapte în sufletul meu.
Eu locuiesc într-un ceasornic, mi-am spus,
strigătele oaselor aleargă toată noaptea prin mine.
Strigătele unor călători, care nu mai sunt.
Uneori deslușesc printre ele glasurile mamei care mă cheamă

din depărtarea grădinii, din albastru.
Ale mamei, care îmi leagă rănile cu mângâierile ei,
care mă ceartă cu lacrima.

Eu stau în fiecare seară la masă cu aceste voci.
Tristețea din capul mesei face ocolul lumii
și se întoarce, de fiecare dată, la mine.

Vezi, cineva a pus cu siguranță ochii pe mine,
roțile din cer ale ceasului mă urmăresc cu scrâșnetul lor de fier,
cu strigătul oaselor. Cu soldații întunericului.
Soldați pe care, în ultima vreme, nu-i mai dovedesc.

Așa că până la urmă va trebui să îmi strâng
toate oștile risipite în crâng și să accept lupta.
Și să închei noi alianțe cu slujitorii luminii
și cu popoarele nordice; cu hoardele migratoare,
cu Pădurea și Austrul.
Va trebui să aduc la zi vechile mele tratate cu răbiile;
cu graurii și mierlele.
Tratate din vremea când toate erau un ciripit
și o bătaie de aripă.
Când toate locuiau într-un cuib: în mâna Domnului.

Da, va trebui să mă pregătesc pentru lupta cea mare!
Să-mi adun oștile și să ies în câmp, la bătaie.

N-am nici o teamă, Domnul este cu mine!

Deja Pădurea a pus pe fugă soldații cu verdele ei!
Și legiunile de vrăbii au dărâmat deja cu trâmbițele lor
zidurile întunericului. Ierihonul noapții.

Eu locuiesc într-un ceasornic.
În noaptea aceasta gândurile mele vor pleca la război.

În turla pe care o port pe umeri se face noapte.
În turla în care îl aștept pe Domnul să vină.
Să vină și să lămurim o dată pentru totdeauna lucrurile
ca să îmi pot vedea mai departe de ale mele.

În turla de pe umeri îl aștept pe Domnul să vină.
Și asta după ce toată ziua mi-am curățat sufletul
cu ciripitul vrăbiilor.
Și după ce am ascultat îndelung
clopotele liniștii care dansează în clopotniță.

În turla de pe umeri îl aștept pe Domnul să vină.
Cineva vorbește singur acolo,
dacă nu cumva ține predici umbrelor,
acestor fiice ale întunericului,
necredincioaselor umbre care au cucerit clopotnița.
Da, cineva vorbește singur acolo,
singur și într-o limbă necunoscută, îmi spun,
Laudatio Domini a început fără mine.

Așa mi se întâmplă întotdeauna când mă las cucerit
de cântecul vrăbiilor și de florile de cireș.
Când străbat veșnicia cu aceste clinchete
și înfloresc pe toate ramurile deodată.
Când singur și împotriva tuturor înfloresc pe toate ramurile
și uit de întâlnirea cu Domnul.

În turla pe care o port pe umeri se face noapte.
Cineva vorbește singur acolo,
singur și într-o limbă necunoscută.
Vorbele lui răsfoiesc, de la Facere la Apocalipsă, Scriptura.
Iată-l pe Domnul! a strigat trandafirul,

abia cățărat pe golgota frunții.
Iată-l pe Domnul! a strigat trandafirul,
care de la o vreme se bagă nepoftit în viața mea, așa că
de acum înainte îmi voi deschide sufletul cu băgare de seamă,
ca nu cumva să se vadă mai mult decât florile de cireș,
decât vrăbiile.

De-acum, îmi voi deschide sufletul cu băgare de seamă,
ca nu cumva cineva să vadă ce se întâmplă în clopotniță,
în scriptorium, unde cineva scrie
de la Facere și până la Apocalipsă lumea.
Unde cineva scrie cu florile de cireș și cu vrăbiile lumea.

Lumea, acest *Laudatio Domini*.

Stau de vorbă cu găzele care ies din pământ.

Și cu suratele furnici.

Nimeni nu știe mai nimic despre tine, mamă,

numai eu bat în porți și întreb în tot locul de tine.

Ba pe la casa greierilor, ba pe la cărăbuși...

Bat cu pumnii în copac - și copacul nu se deschide.

Bat cu pumnii în pământ - și pământul nu!

Până și porțile Cetății Ciulin au rămas închise.

De-a dreptul închise, deși eu mai aștept și acum

să iasă cineva și să-mi spună. Ce să îmi spună?

Stau și aștept până ce așteptarea țese pod între maluri.

Stau și aștept până ce așteptarea țese pod

între verdele ierbii și câmpul cenușii.

Deși eu încă nu pot să trec podul țesut între maluri.

Încă nu pot să trec, așa că voi mai petrece o vreme aici,

în inima mea. Noapte de noapte în inima mea, printre rugi.

Printre fetele-rugi gata de drum.

Încă nu pot să trec podul țesut între maluri, mamă,

ca un animal tânăr lumina se răsfață la picioarele mele.

Și floarea de cais acoperă cerul.

Să fie ea copilăria care mă strigă la geam?

Copilăria, floarea de cais care mă ceartă

pentru Cetatea Ciulin pe care o țin în viață.

Care mă ceartă cu lumina și cu verdele ierbii,

cu floarea Paștelui și cu buș-cărăbuș pentru fiara pe care

o plimb pe cer: singurătatea...

Copilăria, care tocmai a surpat

podul dintre verdele ierbii și câmpul cenușii cu clinchetele ei,
precum trâmbițele Domnului zidurile Ierihonului.

Copilăria, care m-a oprit lângă ea, pe malul florii de cais.

Și care păzește drumul dintre răsăritul desculț și lacrima mamei.

Care păzește cu sabia ei de lemn porțile Cetății Ciulin

și nu mă lasă să intru.

Copilăria, care nu mă lasă să intru-n cetate,

cum stau de vorbă cu găzele care vin din pământ.

Care nu mă lasă să intru-n cetate, cum stau de vorbă cu frații

și surorile mele care vin din pământ; frați și surori, unchi

și mătuși, de la care am deprins, în ultima vreme, întunericul.

Toate, rude ale mele mai vechi care vor să-mi vorbească.

Ce mai aveți să îmi spuneți, întunecatelor?

Ce mai aveți?

Da, numai copilăria îmi ascunde mâinile printre florile de cais.

Altfel, eu mai bat și acum cu pumnii în pieptul copacului –

și copacul nu se deschide;

bat cu pumnii-n pământ, - și pământul nu!

Trec pe străzi cu cireșul în brațe.
Dar cireșul nu se vede.
Ceea ce se vede este doar acest trup
pe care îl port după mine.
Și care nu te lasă să vezi cireșul.

Eu locuiesc într-un oraș obișnuit,
printre oameni obișnuți.
Eu însumi sunt un astfel de om. –
V-am spus, cireșul nu se vede.

Dimineața mă scol întotdeauna devreme
și mă apuc de lucru.
Lucrez la Fabrica de Visuri.
Aici îmi trec pe curat toate spaimele și bucuriile,
trandafirul surâsului ei și muntele de iluzii.

Ei da, acestea sunt viitoarele mele cărți:
trandafirul surâsului ei și muntele de iluzii.
Cărți pe care le voi face cadou prietenilor
cu diferite ocazii.
În mod sigur, ei își vor face timp să caute cireșul
printre pagini. Și mâinile prințesei.
Și florile de câmp ale copilăriei...

Eu lucrez la Fabrica de Visuri, v-am spus,
fabric iluzii: fabric eternități pe care
le fac cadou prietenilor cu diferite ocazii.

Firește, încă nu am aflat dacă cineva
a dat de cireșe printre pagini.
Sau de mâinile prințesei.

Sau dacă a auzit ciripitul vrăbiilor printre rânduri.
Ciripitul zăpăcitelor vrăbii. Încă nu am aflat.
Am vreme, moartea este lungă.

Eu sunt un om obișnuit, v-am spus,
deși uneori văd lucruri pe care nu le cuprind.

Eu lucrez la Fabrica de Visuri.
Seara, când mă plimb prin centrul orașului,
eu am întotdeauna la mine un vis –
nu se știe când cineva își pierde speranța
și cade în mijlocul străzii. Și are nevoie
de o gură de aer, de un vis. Nu se știe!

Da, de cele mai multe ori
eu îmi împart visurile pe străzi.
Dar firește că există și visuri pe care nu le poți împărți.
Unele dintre ele sunt de uz strict personal.
Un astfel de vis cu totul personal este prințesa. Prințesa
care aleargă printre cearșafurile albe ale dimineții.
Care joacă șotronul în inima mea.
Întocmai așa gândesc despre prințesa cireașă!

Eu sunt un om obișnuit.
V-am spus, cireșul nu se vede.
Fabrica de Visuri nu se vede,
prințesa nu se vede.

Răpus din nou de chipurile copilăriei.
Câte zile s-au pierdut de atunci printre degete ca nisipul?
N-am cer! – spunea mama, și deschidea repede ferestrele.
N-am cer!

Nu se vedea decât albastrul luminos, străbătut de zborul frânt al rândunelelor și de țipetele lor. Semn că locul acela se numea *acasă* și că un copil alerga prin albastru, printre săgețile negre și țipetele lor.

Afară, cireșul te așteaptă cu brațele deschise.
Florile lui – o amintire a Paradisului. Parcă am mai fost pe aici... Parcă mai ieri îți puneam, prințesă, cireșe la urechi!

La marginea orașului, bastionul singurătății: biserica părăsită. Încă puțin și ierburile, care au cucerit treptele și pragul, vor pune stăpânire pe naos.

O biserică fără închinători și aproape căzută în genunchi. Deja câteva familii de hulubi și-au făcut cuiburi deasupra altarului. Țipătul puilor care așteaptă hrana din văzduh îmi spune că și aceste păsări sunt tot în puterea Domnului.

De-acum, pot să petrec câteva ceasuri printre sfinți. Sau să iau parte la *Judecata de Apoi*, pictată pe peretele dinspre apus al bisericii. Voi scăpa oare din șirul fără sfârșit de trupuri goale care așteaptă securea? De unde atâta cruzime la Domnul bunătății?

Dar urletele celor hăcuiți sunt spulberate de cântecul cocoșilor. Fiecare rază vrea să îi salveze pe cei judecați. Și fiecare fir de iarbă. Și cireșul care îți iese dinainte cu brațele deschise. Numai să-l vezi! Numai să nu treci și de data aceasta pe lângă el,

numai să-i dai puțină atenție, dacă tot te așteaptă de atâta vreme gătit ca de nuntă... Nu te-a scos el de fiecare dată de sub pulberea veacului?

De-acum, pot urca să văd luna pe muntele negru.

Chipul sfântului închis în mine nici nu trebuie să se arate prea des. Oricum, el se închină numai la vrăbiile care îi mănâncă din palmă. Și cum se închină numai la vrăbii, cine știe dacă sfântul nu va fi gonit cu pietre de slujitorii Domnului?

Desigur, mântuirea sfântului e pe aripile vrăbiilor. Pe aripile lor împărțite văzduhului! Mântuirea lui este chiar în lumea aceasta.

Cât despre numele lui, acesta este al vântului, care tocmai a trecut prin copaci. Sau al cireșului, care în fiecare noapte se dă cu capul de pereții casei... De pereții casei în care mama mea tânără mi-a spus într-o zi: *N-am cer!* Și a deschis repede ferestrele în albastru; în albastrul străbătut de zborul frânt al rândunelelor și de țipetele lor.

Octombrie 2016